

Tiesin tullemme petetyiksi heti, kun joukkojemme taaske kiertäneiden vihollisten hyökkäys jäi tulematta. Suu vaahdossa karjuen komensin tiedustelupartion heidän peräänsä, ja kun nämä jäivät palaamatta, komensin kokonaisen osaston juoksemaan takaisin leiriin, kotiin. "Juoskaa niin kovaa kuin jaloistanne pääsette", karjuin heille kääntyen samalla ympäri ja lähdin juoksemaan heidän kanssaan. Jalkani tuntuivat lyijyiltä. Kuinka olin saattanut olla näin typerä. Miksi olimme siirtäneet kaikki joukkomme ulos leiristä? Olimmeko oikeasti olleet siinä uskossa, että pimentohaltijat olisivat auttaneet meitä lyömään epäkuolleet? Sivusilmästä näin olentojen vilahtelevan pensaikeissa ja metsän siimeksessä. Mielessäni kuulin heidän nauravan typeryydellemme. Sillä sitähan me olimme, tyhmiä örkkejä, hidasjärkisiä ja vähä-älyisiä. Kun lankesimme tuollaiseen juoneen. Helppoon ansaan. Viimeiset sata metriä juoksin miltei rinnakkain vihollisen kanssa. Pimentohaltijat juoksivat täysin näkyvässä poissa metsän suojasta avoimella kentällä kohti leirimme mustuvia raunioita. Siellä täällä näin juoksevien miesteni kääntyvän kahakkaan heidän kanssaan, mutta määrämme ei millään riittänyt heidän lyömiseen. Sydän kytien näin joukkojeni kaatuvan vihollisen ylivoiman tieltä. Pääjoukkomme oli edelleen toisaalla, matkalla kohti laaksoa jossa meidän oli ollut tarkoitus kohdata alkuperäinen vihollisemme. Tunsin hampaan lohkeavan poskessani vimmatun puremiseni jäljiltä. Ohitin leirin portit ja niiden pieliin surmatut vartijat. Kirkaisut ja epätoivon nyyhkytykset kaikuivat pitkin hökkelikylää, mutta minulla ei ollut aikaa jäädä niitä kuuntelemaan. Sepän paja. Sinne tiesin heidän piilottavan aarteemme. Sieltä tiesin myös vihollisen sitä ensimmäiseksi etsivän, olinhan itse siitä heille maininnut. Ohimennen nappasin kaatuneen vartijan kädestä kirveen. Jousellani en tekisi enää mitään näin lähellä vihollista. Yhdellä liikkeellä siirsin kaaren selkääni ja etsin katseellani kookasta rakennusta. Se seiso i edelleen pystyssä, palamattomana kuten oli suunniteltukin. Kahakkaa käytiin jo pajan edustalla, mutta sain väistettyä sen ja pujahdettua sisään. Sisällä pajan tuttu hämärä ja haju puski vat vastaan harpatessani maassa makaavan ruumiin yli. Yhden sydämensykyksen ajan annoin itseni tuntea murhetta kaatunutta seppää kohtaan, ennen kuin siirryin keskilattialle ja katsoin suurta alasinta. Maassa näkyi raahausjälkiä, joita kukaan ei ollut vielä ehtinyt peittää. Tartuin suureen vesisammioon, siihen, jossa metalli jäähdytettiin, mutten ehtinyt kaataa sitä pimentohaltijoiden saapuessa. Se oli heidän kapteeninsa. Olin jopa tavannut miehen. Ylväs ilme iättömillä, julmilla kasvoillaan hän katsoi minua ja käsilläni olevaa suurta sammiota. Miehen punaiset silmät liikkui vat nopeasti ympäri pajaa, sepän ruumista, asetelineitä, arinaa, ahjoa ja alasinta. Palasivat minuun ja sammioon. Ylähuuleni venyi vat esiin hampaiden tieltä syvän murinan kummutessa kurkustani. Lisää haltijoita tunkeutui pajaan ja näin heidän osoittavan minua keihäillään. Silmät kiinnittyineinä minut pettäneeseen kapteeniin jännitin lihakseni ja työnsin. Työnsin keihään iskeytyessä olkavarteeni äkillisen liikkeen i säikäytettyä haltijat. Työnsin, vaikka sammion kaatamiseen olisi tarvittu useampi mies. Sihahtaan neste kaatui maahan, loiskahti osuessaan alasimen raahausjälkiin ja kaikkeen, mitä lattiaan oli piirtynyt. Voitonriemuisena kuulin aidon hämmästyksen haltijoiden äänessä lattian leimahtaessa hohtamaan kirkasta valoa alasimen ympäriltä. Raahausjäljet, muut maahan piirtyneet kuviot heräsivät loistoon samalla, kun lysähdin polvilleni maahan ja painoin kämmeneni niitä vasten. "Estäkää häntä!" Mutta se oli jo liian myöhäistä. Iskin käteni vasten kuviota, joka hehkui odottavasti edessäni. Kevyempikin kosketus olisi riittänyt, mutta halusin olla varma. Vimmani voimalla löin käteni kuvioon, joka tuntui räjäyttävän kaiken ympärilläni hetken kirkkaudeksi. Silmän räpäyksessä maailmasta katosivat ääni ja kuva, kunnes kirkkaus häi veni ja näin jälleen edessäni seisovat haltijat. "Minne he menivät?" kapteeni kysyi hammasta purren ja mulkoili minua punaisilla silmillään. "Pois", kuiskasin ja hymyilin raivoissani. "Paikkaan, josta te ette heitä löydä, mutta josta he

pääsevät kostamaan petturuutenne.” “Älkää surmatko häntä. Tarvitsemme hänen tietojaan. Kaikki muut”, kapteeni sanoi lähes tympääntyneellä äänellä, “kaikki muut saavat maksaa hänen pikku kepposestaan.” Turtana annoin haltijan kävellä pois sotilaiden piirittäessä minut. Meidät oli lyöty. Jo nyt tiesin joukkojemme kaatuvan kentällä, jossa sekä epäkuolleet että pimentohaltijat kävivät ylivoimalla heitä vastaan. Se kaikki oli ollut hämäystä. Se kaikki oli ollut juoni, jotta he olisivat saaneet aartemme. Tunsin puhtaan riemun kulkevan läpi lyödyn mieleni. Aarteemme oli poissa. Olin itse saanut sen pelastettua. Potkaisin maassa olevan piirtojäljen rikki, jottei sitä pystyittäisi enää kopioimaan. Jottei loitsua pystyisi kääntämään. Siellä he olisivat nyt. Jok’ikinen meidän lapsistamme. Päällikön tyttären mukana. Minne olin heidät lähettänyt käynnistämällä taian? En tiennyt sitä itsekään. Tiesin, että he olivat olleet piilossa pajan lattian alla, kuulleet keskustelumme ja sitten, kun olin lyönyt nyrkkini valmiina odottavaan loitsuun, oli tyttären punoma siirtoloitsu käynnistynyt ja jokainen heistä siirtynyt turvaan.